

contingit, ut si in generalibus quibusdam quadantenus convenire videamur, in specialibus tamen soleamus discrepare. Quam discrepantiam augent tot Philosophorum sectæ, & repugnantes sæpe, quas amplectuntur, sententiæ.

§. XXXI. Quod notiones morales attinet, in iis non minor est varietas, quam in ideis corporum. Prout nempe homines id laudi ducunt, quod moribus suis convenit, ita etiam pro voluntatis pravitate, & varia animi propensione, vitia cum virtutibus confundunt. Pauci mortalium erunt, qui non existiment, se virtutibus præ cæteris elucere, & hinc de aliorum moribus secundum suas opiniones iudicium ferunt. Ita, quamcunque quis sectetur religionem, suam opinatur veram, & secus sentientes, aut diversæ religioni addictos, impietatis incusat, & probrosis nominibus proscindit. Ita populi quidam Americæ, pietatis & amoris erga parentes vel cognatos officia explevisse videri volunt, dum defunctos devorant, quod nos inhumanitatem existimamus.

§. XXXII. Tametsi vero modis diversissimis easdem res consideremus, indeque natas varias earundem rerum habeamus ideas, iisdem tamen sonis utimur ad illas exprimendas. Quæ indoctum vulgus usurpat nomina, eadem Philosophis etiam, ne exosa videantur novitate delectari, in usu sunt. Et quamvis veterum Philosophia mores, atque instituta a nostris fuerint diversa, easdem tamen loquendi formulas retinuimus, & nostris accommodavimus conceptibus.

§. XXXIII. Quæ autem spes est, in tanta idearum varietate, & quæ hinc sequitur, verborum ambiguitate, alicujus sermonem plene intellectum iri? Ferendus sæpe sermo est,